

ข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทย
ว่าด้วยวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์การลงโทษพนักงาน
พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดข้อบังคับว่าด้วยวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์การลงโทษ
พนักงาน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘
คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒
จึงวางข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทย ว่าด้วยวินัย การลงโทษ
และการอุทธรณ์การลงโทษพนักงาน พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“กกท.” หมายความว่า การกีฬาแห่งประเทศไทย

“ประธานกรรมการ” หมายความว่า ประธานกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย

“ผู้ว่าการ” หมายความว่า ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย

“รองผู้ว่าการ” หมายความว่า รองผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานของการกีฬาแห่งประเทศไทยและหมายความรวมถึง
รองผู้ว่าการด้วย

ข้อ ๔ การนับระยะเวลาตามข้อบังคับนี้ สำหรับเวลาเริ่มต้น ให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้น
เป็นวันเริ่มนับเวลา ส่วนวันสิ้นสุดนั้น ถ้าวันสุดท้ายแห่งเวลานั้นตรงกับวันหยุด ให้นับวันเปิดทำการ
เป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ข้อ ๕ การลงโทษและการสั่งพักงาน ให้ผู้ว่าการมีอำนาจสั่งลงโทษและสั่งพักงานพนักงาน
ได้ทุกตำแหน่ง แต่ถ้าเป็นพนักงานชั้นรองผู้ว่าการ ที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญ ผู้อำนวยการฝ่าย หรือผู้ดำรงตำแหน่ง
เทียบเท่าขึ้นไป จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ กกท. ก่อน

หมวด ๑ วินัยและการรักษาวินัย

ข้อ ๖ พนักงานต้องรักษาวินัยโดยกระทำการหรือไม่กระทำการตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ

ข้อ ๗ พนักงานต้องกระทำการอันเป็นข้อปฏิบัติดังต่อไปนี้

- (๑) ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม
- (๒) ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบของ กกท. มติของ คณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ
- (๓) ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจอุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของ กกท.
- (๔) ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย และระเบียบของทางราชการโดยไม่ขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ กกท. หรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของ กกท. จะต้องเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชา ทบทวนคำสั่งนั้น และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิมผู้อยู่ใต้ บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม
- (๕) ต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ กกท. จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่มิได้
- (๖) ต้องรักษาความลับของ กกท.
- (๗) ต้องสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติงานระหว่าง พนักงานด้วยกันและผู้ร่วมปฏิบัติงาน
- (๘) ต้องต้อนรับให้ความสะดวกให้เป็นธรรม และให้การสงเคราะห์แก่ประชาชน ผู้ติดต่อกับงานเกี่ยวกับหน้าที่ของตน
- (๙) ต้องวางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่และในการปฏิบัติการอื่น ที่เกี่ยวข้องกับประชาชน รวมทั้งต้องปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการว่าด้วยมารยาททางการเมือง ของข้าราชการด้วย
- (๑๐) ต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่การงานของตน มิให้เสื่อมเสีย

ข้อ ๘ พนักงานต้องไม่กระทำการใดอันเป็นข้อห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) ต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาการรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย
- (๒) ต้องไม่ปฏิบัติงานอันเป็นการกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชา เหนือตนขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำ หรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว
- (๓) ต้องไม่อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยตำแหน่งหน้าที่ของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเอง หรือผู้อื่น

หมวด ๒ โทษทางวินัยและการลงโทษ

ข้อ ๑๒ โทษทางวินัยมี ๕ สถาน คือ

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) ตัดเงินเดือน
- (๓) ลดขั้นเงินเดือน
- (๔) ปลดออก
- (๕) ไล่ออก

ข้อ ๑๓ การลงโทษทางวินัยแก่พนักงานให้ทำเป็นคำสั่ง และให้ลงโทษเหมาะสมกับความผิด เป็นไปด้วยความยุติธรรมและปราศจากอคติ โดยในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำความผิดวินัยประการใด และตามข้อใด

ในการอุทธรณ์ รวมถึงรายละเอียดและระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์ หรือการโต้แย้งคำสั่ง ดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่ข้อบังคับนี้กำหนด

หมวด ๓ การสอบสวน

ข้อ ๑๔ เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าพนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ต้องรายงานให้ผู้ว่าการทราบโดยเร็ว และให้ผู้ว่าการดำเนินการตามข้อบังคับนี้โดยเร็ว ด้วยความยุติธรรมและโดยปราศจากอคติ

ผู้ว่าการ หากละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งหรือปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริต ให้ถือว่ากระทำความผิดวินัย

ข้อ ๑๕ เมื่อได้รับรายงานตามข้อ ๑๔ หรือความดังกล่าวปรากฏต่อผู้ว่าการ ให้ผู้ว่าการ รับผิดชอบการ หรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวน หรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ก็ให้ยุติเรื่องได้

ในกรณีที่เห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่าพนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐาน ในเบื้องต้นอยู่แล้วให้ดำเนินการต่อไปตามข้อ ๑๖ หรือ ข้อ ๑๗ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่ผลการสืบสวนตามข้อ ๑๕ ปรากฏว่ากรณีมีมูล ถ้าความผิดนั้นมิใช่เป็น ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้แจ้งข้อกล่าวหาสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ รับฟังคำชี้แจงของ ผู้ถูกกล่าวหา พร้อมทั้งให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานหลักฐานนำสืบแก้ข้อกล่าวหาแล้ว หากผู้ว่าการ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ให้ผู้ว่าการตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือสั่งลงโทษตามควร แก่กรณี โดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ได้

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้ว่าการเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ให้ผู้ว่าการสั่งยุติเรื่อง

ข้อ ๑๗ ในกรณีที่ผลการสืบสวนตามข้อ ๑๕ ปรากฏว่ากรณีมีมูลอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้ว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหา สรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ รับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหา และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย เมื่อคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการเสร็จ ให้รายงานผลการสอบสวนและความเห็นต่อผู้ว่าการ

ถ้าผู้ว่าการเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาให้สั่งยุติเรื่อง แต่ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ให้ดำเนินการต่อไปตามข้อ ๕๔ หรือข้อ ๕๕ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๘ ในกรณีต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจากพนักงานประกอบด้วยประธานกรรมการคนหนึ่ง และกรรมการอื่นอีกอย่างน้อยสองคน โดยให้กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ในกรณีที่มิมีเหตุผลความจำเป็นจะแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการจากบุคคลภายนอก หรือข้าราชการพลเรือน หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจอื่น ซึ่งมีใช้ข้าราชการการเมืองก็ได้

ประธานกรรมการจะต้องมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา

กรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัย

เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน จะให้มีกรรมการ หรือผู้ช่วยเลขานุการที่แต่งตั้งจากพนักงาน หรือจากบุคคลภายนอก หรือข้าราชการพลเรือน หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจอื่น ซึ่งมีใช้ข้าราชการการเมือง หรือแต่งตั้งพนักงานราชการ หรือลูกจ้างก็ได้

ข้อ ๑๙ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา เรื่องที่กล่าวหา ชื่อของประธานกรรมการและกรรมการ ทั้งนี้ ตามแบบที่ กทท. กำหนด

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการ ให้ระบุชื่อผู้ช่วยเลขานุการไว้ในคำสั่งนั้นด้วย

ข้อ ๒๐ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ถ้าผู้ว่าการเห็นว่ามีความผิดอันควรหรือจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนประธานกรรมการสอบสวน กรรมการ หรือเลขานุการคนใดในคณะกรรมการสอบสวน หรือเปลี่ยนทั้งคณะ หรือตั้งเพิ่มขึ้น หรือลดให้น้อยลงก็ได้ดำเนินการได้ โดยทำเป็นคำสั่ง และแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบต่อไป

การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ไม่กระทบกระเทือนการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ ๒๑ เมื่อได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งโดยเร็ว และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อ และวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน ในการนี้ให้แจ้งตำแหน่งของประธานกรรมการสอบสวน กรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี) รวมทั้งสิทธิที่จะคัดค้านกรรมการสอบสวนไปพร้อมกัน และให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาไว้

หนึ่งฉบับด้วย ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง ถ้าได้ทำบันทึกลงวันที่ และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้ง พร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือว่าวันที่แจ้งนั้นเป็นวันรับทราบ

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยตรงก่อน แต่ถ้าไม่อาจแจ้งให้ทราบโดยตรงได้ หรือมีเหตุจำเป็นอื่น ให้แจ้งเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสำนักงานที่ปฏิบัติงานอยู่ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งในประเทศ หรือเมื่อครบสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ

(๒) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้กรรมการทราบเป็นรายบุคคล

(๓) ส่งหลักฐานการรับทราบ หรือถือว่าทราบคำสั่งของผู้ถูกกล่าวหา ไปให้ประธานกรรมการสอบสวนเพื่อเก็บรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน

ข้อ ๒๒ เมื่อมีกรณีดังต่อไปนี้กรรมการสอบสวนอาจถูกคัดค้านได้

(๑) เป็นผู้กล่าวหา

(๒) เป็นคู่หมั้น หรือคู่สมรสของผู้กล่าวหา

(๓) เป็นญาติของผู้กล่าวหา คือ เป็นบุพการี หรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใดๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางการสมรสนับได้เพียงสองชั้น

(๔) เป็นผู้มีส่วนได้เสียหรือเกี่ยวข้องกับคู่หมั้น หรือคู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหา

(๕) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องที่สอบสวน

(๖) เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำผิดตามเรื่องที่กล่าวหา

(๗) เป็นผู้ที่มีเหตุอื่นซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลาง หรือเสีย

ความเป็นธรรม

การคัดค้านกรรมการสอบสวนต้องทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้ว่าการภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับทราบ หรือถือว่าทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือนับแต่วันที่ทราบว่ามีการตามวรรคหนึ่ง โดยหนังสือคัดค้านต้องแสดงข้อเท็จจริง หรือพฤติการณ์ที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง

ในกรณีที่ผู้ว่าการเห็นว่าการคัดค้านเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดตามวรรคสอง ให้ส่งสำเนาหนังสือคัดค้านไปให้ประธานกรรมการสอบสวนเพื่อทราบ และเก็บรวบรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน รวมทั้งแจ้งให้ผู้ถูกคัดค้านทราบและต้องให้โอกาสผู้ถูกคัดค้านได้ชี้แจงเป็นหนังสือต่อผู้ว่าการภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งให้ผู้ถูกคัดค้านได้ลงลายมือชื่อและวันที่ที่ได้รับแจ้งไว้เป็นหลักฐาน ในการนี้ผู้ถูกคัดค้านต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่กรรมการสอบสวนตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งนั้น แต่ถ้าเห็นว่าการคัดค้านไม่เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนด ให้ผู้ว่าการสั่งไม่รับคำคัดค้านนั้นและแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบ

ข้อ ๒๓ เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ ๒๒ แล้วให้ผู้ว่าการพิจารณาสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่าคำคัดค้านรับฟังได้ ให้สั่งให้ผู้ถูกคัดค้านพ้นจากหน้าที่ในการเป็นกรรมการสอบสวน ในกรณีที่เห็นสมควรจะแต่งตั้งผู้อื่นให้เป็นกรรมการสอบสวนแทนผู้ถูกคัดค้านก็ได้ แต่ถ้ากรรมการสอบสวนที่เหลืออยู่มีจำนวนน้อยกว่าสามคน ให้แต่งตั้งผู้อื่นให้เป็นกรรมการสอบสวนแทนผู้ถูกคัดค้าน และให้นำข้อ ๒๐ และข้อ ๒๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าคำคัดค้านไม่อาจรับฟังได้ ให้ส่งยกคำคัดค้านและมีหนังสือแจ้งให้ผู้คัดค้าน ผู้ถูกคัดค้าน และประธานกรรมการสอบสวนทราบโดยเร็ว คำส่งยกคำคัดค้านให้เป็นที่สุด

ผู้ว่าการต้องพิจารณาและสั่งการตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำคัดค้าน ถ้าไม่ได้สั่งภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ผู้ถูกคัดค้านนั้นพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวนนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว และให้ดำเนินการตาม (๑) ต่อไป

ข้อ ๒๔ ในกรณีที่กรรมการสอบสวนผู้ใดเห็นว่าตนมีกรณีตามข้อ ๒๒ ให้ผู้นั้นแจ้งให้ผู้ว่าการทราบ และให้ผู้ว่าการพิจารณาสั่งการตามข้อ ๒๓ โดยอนุโลมต่อไป

ข้อ ๒๕ ให้ประธานกรรมการสอบสวนจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนครั้งแรกภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการสอบสวนรับเรื่องตามข้อ ๒๑ และข้อ ๒๑ (๓) ในกรณีที่ไมอาจจัดประชุมได้ภายในกำหนด ให้รายงานเหตุผลและความจำเป็นให้ผู้ว่าการทราบ

ในการประชุมคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการสอบสวนกำหนดประเด็นและวางแนวทางการสอบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐาน

ข้อ ๒๖ เมื่อได้วางแนวทางการสอบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๒๕ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการดังต่อไปนี้

- (๑) รวบรวมข้อเท็จจริงข้อกฎหมายและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง
- (๒) แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ
- (๓) ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหา
- (๔) พิจารณาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน
- (๕) ทำรายงานการสอบสวนพร้อมความเห็นเสนอต่อผู้ว่าการ

ข้อ ๒๗ เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน อาจขอให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือพนักงานผู้หนึ่งผู้ใดมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารและหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวนโดยทำเป็นหนังสือหรือด้วยวาจา และให้บันทึกการเรียกนั้นไว้ในสำนวนการสอบสวนได้ตามความจำเป็น

ข้อ ๒๘ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน ให้สอบปากคำคราวละหนึ่งคน และในการสอบปากคำพยานต้องมีการสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดจึงจะทำการสอบปากคำได้ แต่ในกรณีที่กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดมีมากกว่าสามคน จะให้กรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่าสามคนทำการสอบปากคำก็ได้

ในการสอบปากคำตามวรรคหนึ่งต้องมีการบันทึกถ้อยคำของผู้ให้ถ้อยคำแล้วอ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟัง หรือให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้แล้วให้ผู้ให้ถ้อยคำ ผู้บันทึกถ้อยคำ และกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำ ลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำนั้นไว้เป็นหลักฐาน ในกรณีที่บันทึกถ้อยคำใดมีหลายหน้า ให้ผู้ให้ถ้อยคำและกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำหนึ่งคน ลงลายมือชื่อกำกับไว้ในบันทึกถ้อยคำทุกหน้า

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ชุด สอบ หรือบันทึกข้อความทับข้อความที่ได้บันทึกไว้ในบันทึกถ้อยคำแล้ว ถ้าจะต้องแก้ไข หรือเพิ่มเติมข้อความที่บันทึกไว้ ให้ใช้วิธีขีดฆ่าข้อความเดิมและเพิ่มเติมข้อความใหม่ด้วยวิธีตอกเติมแล้วให้ผู้ให้ถ้อยคำและกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำหนึ่งคน ลงลายมือชื่อกำกับไว้ตรงที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมนั้นทุกแห่ง

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุที่ไม่ลงลายมือชื่อนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำด้วย

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้ดำเนินการตามมาตรา ๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ข้อ ๒๙ ห้ามมิให้กรรมการสอบสวนทำ หรือจัดให้ทำการใดๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง บังคับ หรือกระทำโดยมิชอบไม่ว่าด้วยประการใด เพื่อจูงใจให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานให้ถ้อยคำอย่างใด

ข้อ ๓๐ การนำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนจัดให้มีการบันทึกไว้ด้วยว่าได้มาอย่างไร จากผู้ใด และเมื่อใด

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่กรรมการสอบสวนหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาถูกต้องก็ได้

ในกรณีที่ไม่สามารถหาต้นฉบับเอกสารได้เพราะสูญหาย หรือถูกทำลาย หรือโดยเหตุประการอื่น คณะกรรมการสอบสวนจะสืบจากสำเนาเอกสารหรือพยานบุคคลแทนก็ได้

ข้อ ๓๑ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยาน เพื่อชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนดแล้ว แต่บุคคลนั้นไม่มา หรือมาแต่ไม่ชี้แจง หรือไม่ให้ถ้อยคำหรือในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่อาจเรียกบุคคลใดมาชี้แจง หรือให้ถ้อยคำได้ภายในเวลาอันควร คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนบุคคลนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนและในรายงานการสอบสวนด้วย

ข้อ ๓๒ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องตามข้อ ๒๖ (๑) แล้ว ให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจกับผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวนหรือไม่ ถ้าคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวน ให้รายงานผลการสอบสวนพร้อมความเห็นเสนอต่อผู้ว่าการ แต่ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจากข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย รวมทั้งพยานหลักฐานที่รวบรวมได้เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวน ให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

การประชุมตามวรรคหนึ่งต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด

ข้อ ๓๓ ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิด หรือต้องรับผิดชอบในคดีเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะนำเอาคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นมาใช้เป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยไม่ต้องรวบรวมพยานหลักฐานอื่นก็ได้ แต่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นเพื่อใช้เป็นสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย

ข้อ ๓๔ การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้ทำเป็นบันทึกระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร เป็นความผิดวินัยในกรณีใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยจะระบุชื่อพยานด้วยหรือไม่ก็ได้ รวมทั้งแจ้งให้ทราบสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำ หรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือ สิทธิที่จะแสดงพยานหลักฐาน หรือจะอ้างพยานหลักฐานเพื่อขอให้เรียกพยานหลักฐานนั้นมาได้แล้วแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

บันทึกตามวรรคหนึ่งให้ทำเป็นสองฉบับ มีข้อความตรงกัน ให้ประธานกรรมการสอบสวนและกรรมการอีกอย่างน้อยหนึ่งคนลงลายมือชื่อในบันทึกนั้นด้วย

ข้อ ๓๕ เมื่อได้จัดทำบันทึกตามข้อ ๓๔ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนมีหนังสือเรียกผู้ถูกกล่าวหาตามวัน เวลา และสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนดเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

เมื่อผู้ถูกกล่าวหาได้มาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหา พร้อมทั้งอธิบายข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาโดยลงลายมือชื่อ พร้อมทั้งวันเดือนปีในบันทึกนั้นแล้วมอบบันทึกนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และอีกฉบับหนึ่งเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมลงลายมือชื่อในบันทึกเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ดังกล่าวไว้ในบันทึกนั้น ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานตั้งแต่วันที่มาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว และให้มอบบันทึกนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับและอีกฉบับหนึ่งเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับบันทึกดังกล่าว ให้ส่งบันทึกนั้นทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสำนักงานที่ผู้นั้นปฏิบัติงานอยู่

ข้อ ๓๖ เมื่อได้แจ้งข้อกล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบตามข้อ ๓๕ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งกำหนดวัน เวลา สถานที่ และวิธีการที่จะให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ในวันที่มาพบคณะกรรมการสอบสวนหรือแจ้งเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสำนักงานที่ผู้นั้นปฏิบัติงานอยู่ก็ได้

ในกรณีแจ้งเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบตั้งแต่วันที่ครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ส่งหนังสือดังกล่าวทางไปรษณีย์

ข้อ ๓๗ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาพบตามที่กำหนดในข้อ ๓๕ ให้ส่งบันทึกตามข้อ ๓๔ จำนวนหนึ่งฉบับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการหรือสำนักงานที่ผู้นั้นปฏิบัติงานอยู่ ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาตั้งแต่วันที่ครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ส่งบันทึกดังกล่าวทางไปรษณีย์

คณะกรรมการสอบสวนจะส่งหนังสือกำหนดวัน เวลา สถานที่ และวิธีการที่จะให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและชี้แจงว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร เพราะเหตุใด ไปพร้อมกับบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่งก็ได้

ข้อ ๓๘ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่อาจชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาได้ตามวัน เวลา สถานที่ และวิธีการที่กำหนดตามข้อ ๓๖ หรือข้อ ๓๗ โดยได้อ้างเหตุผลหรือความจำเป็น หรือในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ามิเหตุจำเป็นจะกำหนดวัน เวลา สถานที่ หรือวิธีการเสียใหม่เพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรมก็ได้

ข้อ ๓๙ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหารับสารภาพว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาใด ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกการรับสารภาพตามข้อกล่าวหาอันเป็นหนังสือ ในกรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวนจะไม่ทำการสอบสวนในข้อกล่าวหาอันก็ได้แล้วดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ข้อ ๔๐ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือไม่ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือภายในเวลาที่กำหนดตามข้อ ๓๖ และข้อ ๓๗ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนจะเห็นควรดำเนินการเป็นอย่างอื่นเพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรม

ข้อ ๔๑ ในกรณีที่ปรากฏพยานหลักฐานเพิ่มเติมหลังจากที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในเรื่องที่สอบสวนแล้ว ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าพยานหลักฐานที่เพิ่มเติมนั้นมีน้ำหนักสนับสนุนข้อกล่าวหา ให้แจ้งสรุปพยานหลักฐานเพิ่มเติมนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ แต่ถ้าเห็นว่าพยานหลักฐานเพิ่มเติมนั้นมีผลทำให้ข้อกล่าวหาในเรื่องที่สอบสวนนั้นเปลี่ยนแปลงไปหรือต้องเพิ่มข้อกล่าวหา ให้กำหนดข้อกล่าวหาใหม่หรือกำหนดข้อกล่าวหาเพิ่มเติมแล้วแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาอันให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ทั้งนี้ ให้นำความในข้อ ๓๔ ข้อ ๓๕ ข้อ ๓๖ ข้อ ๓๗ ข้อ ๓๘ และข้อ ๔๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๔๒ ในการสอบสวนถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ามิพยานหลักฐานที่ควรกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยในเรื่องอื่นด้วย ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานต่อผู้ว่าการโดยเร็ว เมื่อได้รับรายงานตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้ว่าการพิจารณาดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยในเรื่องอื่นด้วยให้ยุติ ไม่ต้องดำเนินการทางวินัยสำหรับเรื่องอื่นนั้น

(๒) ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยในเรื่องอื่นด้วย ให้ดำเนินการทางวินัยในเรื่องอื่นนั้นด้วยตามข้อบังคับนี้ ในกรณีที่การกระทำความผิดวินัยในเรื่องอื่นนั้นเป็นการกระทำความผิดวินัย

อย่างร้ายแรงจะแต่งตั้งให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมหรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่ ดำเนินการสอบสวนและพิจารณาในเรื่องอื่นนั้นก็ได้

ข้อ ๔๓ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ได้ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา และได้รวบรวมพยานหลักฐาน เพียงพอที่จะพิจารณาได้แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนประชุมเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง ที่สอบสวน

ในการพิจารณาทำความเข้าใจตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการสอบสวนต้องพิจารณา ทั้งข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพิจารณามีมติในเรื่องที่สอบสวนให้ครบทุกข้อกล่าวหาและทุกประเด็นว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวนหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยต้องพิจารณา ให้ได้ความด้วยว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อกฎหมายใด ควรได้รับโทษสถานใด และมีเหตุอันควร ลดหย่อนหรือไม่ เพียงใด

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผลการสอบสวนยังไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษ เพราะกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ บกพร่อง ในหน้าที่ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ หรือมีมลทิน หรือมีวามองในกรณีที่ถูกลงโทษ สอบสวน ถ้าให้ผู้นั้นปฏิบัติงานต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ กกท. ก็ให้ทำความเข้าใจเสนอไว้ในรายงานการสอบสวนด้วย

การประชุมเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจตามข้อนี้ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่า สามคน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด

ข้อ ๔๔ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามข้อ ๔๓ แล้วให้จัดทำรายงาน การสอบสวนเสนอต่อผู้ว่าการ โดยให้เสนอไปพร้อมสำนวนการสอบสวน

รายงานการสอบสวนตามวรรคหนึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยเรื่องที่สอบสวน ข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ข้อกล่าวหา พยานหลักฐานที่สนับสนุนหรือหักล้างข้อกล่าวหา ประเด็นที่ต้อง พิจารณาความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๔๓ วรรคสองและวรรคสาม และลายมือชื่อกรรมการ สอบสวนทุกคน รวมทั้งให้ประธานกรรมการสอบสวนลงลายมือชื่อกำกับไว้ในรายงานการสอบสวนหน้าอื่น ด้วยทุกหน้า ในกรณีที่กรรมการสอบสวนคนใดมีเหตุจำเป็นไม่อาจลงลายมือชื่อได้ ให้ประธานกรรมการ สอบสวนบันทึกเหตุจำเป็นดังกล่าวไว้ด้วย และในกรณีที่กรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้งให้แสดงชื่อ และสรุปความเห็นแย้งของผู้นั้นไว้ในรายงานการสอบสวนด้วย ในการนี้ผู้มีความเห็นแย้งนั้นจะทำบันทึก รายละเอียดความเห็นแย้งและลงลายมือชื่อของตนแนบไว้กับรายงานการสอบสวนด้วยก็ได้

ข้อ ๔๕ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนและจัดทำรายงานการสอบสวน พร้อมทั้งสำนวนการสอบสวนเสนอต่อผู้ว่าการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่มีการประชุม คณะกรรมการสอบสวนครั้งแรกตามข้อ ๒๕

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนมีเหตุผลและความจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานต่อผู้ว่าการ เพื่อขอขยายเวลาสอบสวน ตามความจำเป็น และให้ผู้ว่าการพิจารณาขยายเวลาได้ครั้งละไม่เกินหกสิบวัน

ข้อ ๔๖ เมื่อผู้ว่าการได้รับรายงานการสอบสวนและสำนวนการสอบสวนแล้ว ให้พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของการสอบสวน ถ้าเห็นว่าการสอบสวนถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้ผู้ว่าการดำเนินการตามข้อ ๔๗ แต่ถ้าเห็นว่าการสอบสวนยังไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ก็ให้สั่งหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่ายังไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาหรือการแจ้งข้อกล่าวหายังไม่ครบถ้วน ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาหรือแจ้งข้อกล่าวหาให้ครบถ้วนโดยเร็ว

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าควรรวบรวมข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเพิ่มเติม ให้กำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมโดยไม่ต้องทำความเข้าใจ

(๓) ในกรณีที่เห็นว่าการดำเนินการใดไม่ถูกต้อง ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว

ข้อ ๔๗ เมื่อผู้ว่าการเห็นว่าการสอบสวนถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้พิจารณามีความเห็นเพื่อสั่งหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดวินัยหรือกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าผู้ว่าการเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือไม่ได้กระทำความผิดวินัย ให้ผู้ว่าการพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป แต่ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้ดำเนินการตาม (๒)

(๒) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้ว่าการพิจารณาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ และไม่ว่าผู้ว่าการจะเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนหรือไม่ก็ตาม ให้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

(๓) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผลการสอบสวนยังไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษเพราะกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหยาบความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่บกพร่องในหน้าที่ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ หรือมีมลทิน หรือมีหมองในกรณีที่ถูกละเลย ถ้าให้ผู้ผู้นั้นปฏิบัติงานต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ กท. ถ้าผู้ว่าการเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนให้พิจารณาดำเนินการต่อไป แต่ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดวินัยหรือกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป และถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้ดำเนินการตาม (๒)

ข้อ ๔๘ ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ ๑๘ ให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป และให้ผู้ว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง

ข้อ ๔๙ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดตายในระหว่างการสอบสวน ให้การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นเป็นอันยุติ

ข้อ ๕๐ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการสอบสวนโดยอนุโลม เว้นแต่องค์ประชุมกรรมการสอบสวนตามข้อ ๓๒ และข้อ ๔๓

ข้อ ๕๑ พนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพและได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ หรือมีหนังสือรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามข้อบังคับนี้ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้ว่าการจะพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

ข้อ ๕๒ พนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้ว่าการจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

(๑) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย และผู้ว่าการได้ดำเนินการหรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับและระเบียบของ กกท.

(๒) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๓) กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพและได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ หรือมีหนังสือรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามข้อบังคับนี้

ข้อ ๕๓ การสั่งยุติเรื่องตามข้อ ๑๖ วรรคสอง ข้อ ๑๗ วรรคสอง หรือข้อ ๕๕ ให้ทำเป็นคำสั่งระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา เรื่องที่ถูกกล่าวหา และผลการพิจารณา ทั้งนี้ ให้ลงลายมือชื่อ ตำแหน่งของผู้สั่ง และวันเดือนปีที่ออกคำสั่งไว้ด้วย

ข้อ ๕๔ พนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้ว่าการสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด

ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำความผิดวินัยเล็กน้อย

ในกรณีกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษให้โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

กรณีที่พนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้ว่าการสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ให้ตัดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราครึ่งขั้น หรือหนึ่งขั้นของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษเป็นเวลาหนึ่งเดือน สองเดือน หรือสามเดือน

กรณีที่พนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้ว่าการสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน ให้ลดขั้นเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราครึ่งขั้น หรือหนึ่งขั้นของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษ

ข้อ ๕๕ พนักงานผู้ใดกระทำความผิดอย่างร้ายแรงให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี แต่ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก

ข้อ ๕๖ การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ปลดออก หรือไล่ออก ให้ทำเป็นคำสั่งระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกลงโทษ แสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้ถูกลงโทษกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรืออย่างร้ายแรงในกรณีใด ตามข้อใด พร้อมทั้งสิทธิในการอุทธรณ์ และระยะเวลาในการอุทธรณ์ตามที่กำหนดในข้อบังคับนี้ไว้ในคำสั่งนั้นด้วย ทั้งนี้ ให้ลงลายมือชื่อ ตำแหน่งของผู้สั่ง และวันเดือนปี ที่ออกคำสั่งไว้ด้วย

ข้อ ๕๗ การสั่งลงโทษ ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันหรือระยะเวลาดังต่อไปนี้

- (๑) การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่มิคำสั่ง
- (๒) การสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือน ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่มิคำสั่ง
- (๓) การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่กำหนดในคำสั่งซึ่งต้องไม่ก่อน

วันที่ออกคำสั่ง

ข้อ ๕๘ พนักงานผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาเป็นหนังสือว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าเป็นการกล่าวหาต่อผู้ว่าการ หรือจากการตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของ กกท. หรือเป็นการกล่าวหาโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาอันมิใช่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับ กกท. หรือความผิดลหุโทษแม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากงานไปแล้วโดยมิใช่เพราะเหตุตาย ผู้ว่าการมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาและดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากงาน แต่ทั้งนี้ ผู้ว่าการต้องดำเนินการสอบสวนตามข้อ ๑๗ ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นจากการทำงาน

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ถ้าผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้ลงโทษ

หมวด ๔

การพักงาน และให้ออกจากงานไว้ก่อน

ข้อ ๕๙ เมื่อพนักงานผู้ใด มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ผู้ว่าการจะสั่งให้ผู้นั้นพักงาน เพื่อรอฟังผลการสอบสวนหรือพิจารณา หรือผลแห่งคดีได้ต่อเมื่อมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนและผู้ว่าการพิจารณาเห็นว่า ถ้าผู้นั้นคงอยู่ในหน้าทำงานต่อไปอาจเกิดการเสียหายแก่ กกท.

(๒) ผู้นั้นถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาในเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต หรือเกี่ยวกับความประพฤติหรือพฤติกรรมอันไม่น่าไว้วางใจโดยพนักงานอัยการมิได้รับเป็นทนายแก้ต่างให้ และผู้ว่าการพิจารณาเห็นว่า ถ้าผู้นั้นคงอยู่ในหน้าทำงานต่อไปอาจเกิดการเสียหายแก่ กกท.

(๓) ผู้นั้นมีพฤติกรรมที่แสดงว่า ถ้าคงอยู่ในหน้าที่จะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น

(๔) ผู้นั้นอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาหรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษาและได้ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุกเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว

(๕) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวน และต่อมามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น หรือผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนภายหลังที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น และผู้ว่าการพิจารณาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าการกระทำความผิดอาญาของผู้นั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๖๐ การสั่งพักงาน ให้สั่งพักตลอดเวลาที่สอบสวนหรือพิจารณา เว้นแต่ผู้ถูกสั่งพักงานผู้ใดได้ร้องทุกข์ และผู้ว่าการเห็นว่าสมควรสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้น เนื่องจากพฤติการณ์ของผู้ถูกสั่งพักงานไม่เป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนหรือพิจารณา และไม่ก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยต่อไป หรือเนื่องจากการดำเนินการทางวินัยได้ล่วงพ้นหนึ่งปีนับแต่วันพักงานแล้วยังไม่แล้วเสร็จ และผู้ถูกสั่งพักงานไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว ให้ผู้ว่าการสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้น

ข้อ ๖๑ การสั่งพักงาน ให้สั่งพักตั้งแต่วันออกคำสั่ง เว้นแต่

(๑) ผู้ซึ่งจะถูกสั่งพักงานอยู่ในระหว่างถูกควบคุม หรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา การสั่งพักงานในเรื่องนั้นให้สั่งพักย้อนหลังไปถึงวันที่ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก

(๒) ในกรณีที่ได้มีการสั่งพักงานไว้แล้ว ถ้าจะต้องสั่งใหม่เพราะคำสั่งเดิมไม่ชอบหรือไม่ถูกต้อง ให้สั่งพักตั้งแต่วันให้พนักงานตามคำสั่งเดิมหรือตามวันที่ควรต้องพักงาน ในขณะที่ออกคำสั่งเดิม

ข้อ ๖๒ คำสั่งพักงานต้องระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งพักงาน ตลอดจนกรณีและเหตุที่สั่งพักงานและวันที่คำสั่งมีผลใช้บังคับ

เมื่อได้มีคำสั่งให้ผู้ใดพักงาน ให้แจ้งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบ

ข้อ ๖๓ ในกรณีที่พนักงานผู้ใดมีเหตุที่อาจถูกสั่งพักงานตามข้อ ๕๙ และผู้ว่าการพิจารณาเห็นว่า การสอบสวนหรือการดำเนินคดีนั้นจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ผู้ว่าการจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากงานไว้ก่อนก็ได้

ในกรณีที่ได้สั่งพักงานไว้แล้วจะพิจารณาตามวรรคหนึ่ง และสั่งให้ผู้ถูกสั่งพักงานนั้นออกจากงานไว้ก่อนแทนการสั่งพักงานก็ได้

ข้อ ๖๔ การสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันออกคำสั่ง แต่ถ้าเป็นกรณีที่ได้สั่งให้พักงานไว้ก่อนแล้ว ให้สั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนตั้งแต่วันสั่งพักงานเป็นต้นไป หรือในกรณีที่มีเหตุตามข้อ ๖๑ ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่กำหนดไว้ในข้อ ๖๑ นั้น

ให้นำข้อ ๖๐ และข้อ ๖๒ มาใช้บังคับแก่การสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนโดยอนุโลม

ข้อ ๖๕ การสั่งให้พนักงานชั้นรองผู้ว่าการ ที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญ ผู้อำนวยการฝ่าย หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไปออกจากงานไว้ก่อน จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ กท. ก่อน

(๕) ในกรณีที่ผู้ขึ้นกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่มีกรณีที่ผู้ขึ้นถูกสั่งพักงานในกรณีอื่นด้วย ให้สั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่โดยให้แสดงไว้ในคำสั่งด้วยว่าผู้ขึ้นยังไม่อาจกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ได้เนื่องจากอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักงานในกรณีอื่น ส่วนการดำเนินการตามข้อ ๕๔ ให้รอฟังผลการสอบสวนหรือพิจารณา หรือผลแห่งคดีกรณีอื่นนั้น

(๖) ในกรณีที่ผู้ขึ้นมิได้กระทำความผิดวินัย แต่มีกรณีที่ผู้ขึ้นถูกสั่งพักงานในกรณีอื่นด้วย ให้สั่งยุติเรื่อง และสั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ โดยให้แสดงไว้ในคำสั่งด้วยว่าผู้ขึ้นยังไม่อาจกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ได้เนื่องจากอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักงานในกรณีอื่นนั้น

ข้อ ๖๘ เมื่อได้สั่งให้พนักงานผู้ใดพักงาน ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาและปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุดแล้ว ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้ขึ้นกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ให้ดำเนินการตามข้อ ๕๕ โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่

(๒) ในกรณีที่ผู้ขึ้นกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาล ให้ดำเนินการตามข้อ ๑๗ โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่

(๓) ในกรณีที่ผู้ขึ้นกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษตาม (๑) หรือ (๒) แต่ศาลรอกำหนดโทษหรือให้รอการลงโทษหรือได้รับโทษอย่างอื่นนอกจาก (๑) หรือ (๒) ให้สั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ ๗๑ และดำเนินการทางวินัยตามข้อบังคับนี้ต่อไป

(๔) ในกรณีที่ในคำพิพากษาถึงที่สุดมิได้วินิจฉัยว่าผู้ขึ้นกระทำความผิดอาญา หรือมิได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ให้สั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ ๗๑ และถ้าการกระทำดังกล่าวมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการตามข้อบังคับนี้ต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถูกสั่งพักงานตาม (๓) หรือ (๔) ได้พ้นจากงานตามข้อบังคับหรือระเบียบของ กท. หรือมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากงานด้วยเหตุอื่น หรือได้ออกจากงานด้วยเหตุอื่นไปแล้ว หรือมีกรณีอื่นที่ผู้ขึ้นถูกสั่งพักงาน หรือให้ออกจากงานไว้ก่อนไม่ต้องสั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ แต่ให้แสดงเหตุที่ไม่สั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ไว้ด้วย

ข้อ ๖๙ เมื่อได้สั่งให้พนักงานผู้ใดออกจากงานไว้ก่อนในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาและปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุดแล้ว ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้ขึ้นกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ให้ดำเนินการตามข้อ ๕๕ โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่

(๒) ในกรณีที่ผู้ขึ้นกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาล ให้ดำเนินการตามข้อ ๑๗ โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่

(๓) ในกรณีที่ผู้ขึ้นกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษตาม (๑) หรือ (๒) แต่ศาลรอกำหนดโทษหรือให้รอการลงโทษหรือได้รับโทษอย่างอื่นนอกจาก (๑) หรือ (๒) ให้สั่งให้ผู้ขึ้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ ๗๑ และดำเนินการทางวินัยตามข้อบังคับนี้ต่อไป

(๔) ในกรณีที่ในคำพิพากษาถึงที่สุดมิได้วินิจฉัยว่าผู้นั้นกระทำความผิดอาญา หรือมิได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ ๗๑ และถ้าการกระทำดังกล่าวมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการตามข้อบังคับนี้ต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากงานไว้น้อยกว่า (๓) หรือ (๔) มีกรณีอื่นที่ถูกสั่งพักงานด้วย ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ โดยให้แสดงไว้ในคำสั่งด้วยว่าผู้นั้นยังไม่อาจกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ได้เนื่องจากอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักงานในกรณีอื่น แต่ถ้าผู้นั้นได้พ้นจากงานตามข้อบังคับหรือระเบียบของ กกท. หรือมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากงานด้วยเหตุอื่น หรือได้ออกจากงานด้วยเหตุอื่นไปแล้ว หรือมีกรณีอื่นที่ผู้นั้นถูกสั่งให้ออกจากงานไว้น้อยกว่า ไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ แต่ให้แสดงเหตุที่ไม่สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ไว้ด้วย

ข้อ ๗๐ ในกรณีที่พนักงานผู้ใดมีกรณีที่ถูกดำเนินการทางวินัย หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาที่ไม่เข้าลักษณะตามข้อ ๕๔ และมีกรณีอื่นที่ผู้นั้นถูกสั่งพักงาน หรือถูกสั่งให้ออกจากงานไว้น้อยกว่าเมื่อปรากฏผลการสอบสวนพิจารณา หรือผลแห่งคดีถึงที่สุดในเรื่องที่มีคำสั่งพักงาน หรือให้ออกจากงานไว้น้อยกว่า ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือผู้นั้นกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด เว้นแต่เป็นโทษจำคุกสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ให้ดำเนินการตามข้อ ๕๕

(๒) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้รอการดำเนินการตามข้อ ๕๔ ไว้น้อยกว่าจะปรากฏผลการสอบสวนพิจารณา หรือผลแห่งคดีถึงที่สุดในกรณีอื่นนั้น จึงดำเนินการตามควรแก่กรณีต่อไป

(๓) ในกรณีที่สมควรให้ผู้นั้นออกจากงาน เนื่องจากหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ หรือบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ ให้ดำเนินการให้ผู้นั้นออกจากงานได้

(๔) ในกรณีที่ผู้นั้นมิได้กระทำความผิดวินัยในเรื่องนั้น ให้สั่งยุติเรื่อง

ข้อ ๗๑ ในกรณีที่จะต้องสั่งให้ผู้ถูกสั่งพักงานผู้ใดกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่หรือต้องสั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากงานไว้น้อยกว่าผู้ใดกลับเข้าปฏิบัติงาน ให้ผู้ว่าการสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่หรือกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งตามเดิม หรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกัน หรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ กกท. กำหนด ทั้งนี้ ผู้นั้นต้องมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น

ในกรณีที่สั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากงานไว้น้อยกว่า กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งชั้นรองผู้ว่าการที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญ ผู้อำนวยการฝ่าย หรือดำรงตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไป จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการก่อน

ข้อ ๗๒ คำสั่งพักงาน คำสั่งให้ออกจากงานไว้น้อยกว่า คำสั่งให้เข้าปฏิบัติหน้าที่ หรือคำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่พนักงาน ให้มีสาระสำคัญตามที่ กกท. กำหนด

ข้อ ๗๓ เงินเดือนของผู้ที่ถูกสั่งพักงานให้เป็นไปตามข้อบังคับว่าด้วยการนั้น

หมวด ๕ การอุทธรณ์การลงโทษ

ข้อ ๗๔ พนักงานผู้ใดถูกสั่งลงโทษ หรือถูกสั่งให้ออกจากงานตามข้อบังคับของ กกท. ให้พนักงานผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ได้ ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดไว้ในหมวดนี้

ข้อ ๗๕ ให้ผู้ว่าการเป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยสั่งการในเรื่องอุทธรณ์การลงโทษ

ข้อ ๗๖ การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ หรือคำสั่งให้ออกจากงาน ให้ผู้อุทธรณ์ทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อตนเองพร้อมด้วยสำเนาถูกต้องหนึ่งฉบับ ยื่นต่อผู้ว่าการภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง และให้ผู้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนคนอื่นหรือมอบหมายให้คนอื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

ข้อ ๗๗ เพื่อประโยชน์ในการอุทธรณ์ ผู้จะอุทธรณ์อาจยื่นคำร้องขอตรวจหรือคัดรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนก็ได้ ส่วนบันทึกถ้อยคำพยานบุคคลหรือเอกสารอื่น ให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้ว่าการที่จะอนุญาตหรือไม่ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์ในทางการรักษาวินัยของพนักงาน เหตุผล และความจำเป็นเป็นเป็นเรื่องๆ ไป

ข้อ ๗๘ ในกรณีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ให้ผู้ว่าการสั่งการให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวัน

ข้อ ๗๙ ในกรณีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากงาน หรือถูกสั่งให้ออกจากงาน เว้นแต่ปลดออก หรือไล่ออก เพราะกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด หรือคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นความผิดลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ให้ผู้ว่าการวินิจฉัยสั่งการให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวัน เว้นแต่จะมีเหตุจำเป็นซึ่งจะวินิจฉัยสั่งการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวไม่ได้ ก็ให้ขยายระยะเวลาได้อีกไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุความจำเป็นที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วย

ข้อ ๘๐ ให้ผู้ว่าการมีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์โดยเพียงแต่พิจารณาคำอุทธรณ์ เอกสาร และหลักฐานทั้งปวงในสำนวนความผิดที่เป็นเหตุให้อุทธรณ์ เว้นแต่เพื่อให้ข้อเท็จจริงได้ความชัดเจน ก็ให้มีอำนาจทำการสอบสวนเพิ่มเติมหรือสอบสวนใหม่ได้ โดยจะสอบสวนเองหรือให้ผู้ว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นสอบสวนแทนก็ได้ ทั้งนี้ ให้นำความในหมวด ๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๘๑ ให้ผู้ว่าการพิจารณาคำอุทธรณ์และแจ้งผู้อุทธรณ์โดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินสามสิบวัน นับแต่วันที่รับอุทธรณ์ ในกรณีที่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ก็ให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งตามความเห็นของตนภายในกำหนดเวลาดังกล่าวด้วย

ถ้าผู้ว่าการไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ก็ให้เร่งรายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังประธานกรรมการภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ประธานกรรมการพิจารณาให้แล้วเสร็จ

ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตนได้รับรายงาน ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ประธานกรรมการมีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนดเวลาดังกล่าว ในการนี้ ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๘๒ ในกรณีที่ได้มีการสั่งให้สอบสวนพนักงานผู้ใดโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ และการสอบสวนนั้นยังไม่แล้วเสร็จ ให้ดำเนินการสอบสวนผู้นั้นตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ในขณะนั้นต่อไปจนกว่าจะแล้วเสร็จ ส่วนการพิจารณาและดำเนินการต่อไปให้ดำเนินการตามข้อบังคับนี้

ในกรณีที่การสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ แต่ยังมีได้มีการพิจารณาหรือพิจารณาดำเนินการแล้วแต่ยังมิได้ดำเนินการต่อไปให้เป็นไปตามผลการพิจารณา ให้การสอบสวนนั้นเป็นอันใช้ได้ ส่วนการพิจารณาและดำเนินการต่อไปให้ดำเนินการตามข้อบังคับนี้

ข้อ ๘๓ ในกรณีที่ได้มีการสั่งพักงาน หรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ และการสอบสวนหรือการพิจารณานั้นยังไม่เสร็จ ให้การสั่งพักงาน หรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนนั้นมีผลต่อไปจนกว่าจะมีการสั่งการเป็นอย่างอื่นตามข้อบังคับนี้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

พลเอก

(ประวิตร วงษ์สุวรรณ)

รองนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย